

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 marca 2023 r. w Warszawie

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 maja 2021r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. Akt VII U 979/21

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 21 czerwca 2021 r., skierowanym do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołująca A. R. złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 marca 2021 r. (nr akt: (...)), w którym nie stwierdzono jej niezdolności do pracy. Uzasadniając swój sprzeciw odwołująca stwierdziła, że orzeczenie jest bezzasadne w świetle dokumentacji załączonej do wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, a w szczególności zaświadczenia na formularzu ZUS OL-9 z dnia 9 lutego 2021 r., w którym lekarz prowadzący leczenie uznał, że ubezpieczona nie rokuje odzyskania zdolności do pracy. (k. 3 a.s.).

W odpowiedzi, pismem z dnia 20 lipca 2021 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł: o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 477⁽¹⁰⁾ k.p.c.; ewentualnie o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., jeżeli ubezpieczona odwołuje się od decyzji organu rentowego z dnia 21 maja 2021 r., znak: (...)(...). W odniesieniu do pierwszego ze sformułowanych wniosków, ZUS wskazał, że z treści pisma wynika, że A. R. nie odwołuje się od decyzji organu rentowego, lecz od orzeczeń lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS, a zatem zastosowanie znajdzie przepis art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuci pozew (odwołanie), jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. W odniesieniu zaś do wniosku o oddalenie odwołania, organ rentowy podał, że odwołująca pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2021 r. W dniu 19 lutego 2021 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie uprawnień do renty, jednak po badaniu przeprowadzonym przez komisję lekarską ZUS nie została uznana za niezdolną do pracy. W związku z powyższym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję odmawiającą prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 7-8 a.s.).

Odwołująca w piśmie datowanym na 18 sierpnia 2021 r. uzupełniła pismo z dnia 21 czerwca 2021 r. wskazując, że składa ona odwołanie od decyzji ZUS z dnia 21 maja 2021 r. (znak (...)), odmawiającej przyznania renty z tytułu

niezdolności do pracy na dalszy okres. Odwołująca wniosła o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty oraz o wypłatę zaległości finansowych za okres, od którego przestano wypłacać środki z tego tytułu. Ubezpieczona zarzuciła decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego co do jej sytuacji zdrowotnej i możliwości przekwalifikowania zawodowego, a także powołała się na uzasadnienie przedstawione w swym piśmie z dnia 21 czerwca 2021 r. (k. 13 a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. R. urodzona (...), ma wykształcenie średnie- technik ekonomista. Pracowała jako księgowa, po tym, gdy choroba zaczęła się nasilać nie mogła już wykonywać tej pracy. Podejmowała próby pracy w zawodzie, jednak z uwagi na nasilającą się chorobę nieskutecznie. Miała orzeczoną częściową niezdolność do pracy. Będąc na rencie próbowała stażu w świetlicy socjoterapeutycznej, pomagała dzieciom w odrabianiu lekcji oraz pomagała innym osobom zatrudnionym, jednak z uwagi na pogarszający się stan zdrowia nie była w stanie wykonywać swoich obowiązków w sposób odpowiedni. Kolejno podejmowała różne prace w tym m.in. jako sprzedawca czy pracownik administracyjno-biurowy.

Odwołująca od 1 czerwca 2016 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 15 stycznia 2021 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę okresowej renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2021 r. Odwołująca w dniu 19 lutego 2021 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 marca 2021 r. ustalono, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że na podstawie badania bezpośredniego i analizy dokumentacji nie stwierdzono zaburzeń powodujących naruszenie sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie długotrwałej niezdolności do pracy. Przy ocenie uwzględniono stopień naruszenia sprawności organizmu, rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, poziom wykształcenia oraz wiek. Następnie, orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 30 kwietnia 2021 r., uznano, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. W konsekwencji czego w dniu 21 maja 2021 r. wydana została decyzja odmowna co do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, znak: (...) (...) . (orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 30.04.2021r. nienumerowane karty a.r., decyzja ZUS z dnia 3.08.2016 r., decyzja ZUS z dnia 9.03.2017 r. decyzja ZUS z dnia 8 marca 2018 r., nienumerowane karta a.r., decyzja ZUS z dnia 15.01.2021 r. nienumerowane karty a.r., wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z dnia 17.02.2021 r. nienumerowane kart a.r. ,orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 24.03.2021 r. nienumerowane karty a.r.)

W toku postępowania Sąd postanowieniem z dnia 17 września 2021 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego, lekarza psychiatrii, celem ustalenia: czy odwołująca jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 16 a.s.). W wyniku udzielenia pomocy sądowej, Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyznaczył A. K. na biegłego w sprawie (k. 21-28 a.s.).

W dniu 15 kwietnia 2022 r. biegła sporządziła opinię. Podsumowując dane z akt sprawy wskazała w szczególności, że odwołująca jest leczona psychiatrycznie od 2008 r. Rozpoznano zaburzenia adaptacyjne, dystymię, a następnie zaburzenia depresyjne nawracające. Kilkakrotnie (m.in. w 2016 r.) odwołująca była hospitalizowana, rozpoznano wówczas ChAD, epizod maniakałny z objawami psychotycznymi i zaburzenia osobowości. W latach 2016-2017, pomimo dalszych naruszeń sprawności organizmu, orzekano, że ubezpieczona rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Od 2018 r. A. R. pozostaje w wyrównanym stanie psychicznym z co najwyżej krótkotrwałymi i uwarunkowanymi sytuacyjnie wahaniem samopoczucia. W zaświadczeniu lekarskim z dnia 9 lutego 2021 r. stwierdzono jednak zaburzenia afektywne dwubiegunowe i brak rokowania do odzyskania zdolności do pracy. Odwołująca była badana również przez LO ZUS w dniu 24 marca 2021 r., gdzie po badaniu stwierdzono, że odwołująca była spokojna, nie miała zaburzeń świadomości i orientacji. Kontakt słowny był logiczny, rzeczowy, a wypowiedzi obszerne. Nastój i napęd były wyrównane. Afekt był żywy i dostosowany. Odwołująca skupiała uwagę prawidłowo, nie prezentowała objawów lękowych i nie ujawniała objawów psychotycznych, ani myśli czy tendencji S. Przy badaniu rozpoznano zaburzenia afektywne dwubiegunowe. W ocenie biegłej, aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu nie

powoduje niezdolności do pracy (k. 34-35 a.s.). Zdaniem biegłej, z uwagi na rozpoznane zaburzenia psychiczne, odwołująca niewątpliwie wymaga przewlekłego i systematycznego leczenia. Niemniej jednak w ostatnich latach nastąpiła stabilizacja stanu psychicznego odwołującej i nie była wymagana kolejna hospitalizacja. Psychopatologia łagodna nie wyczerpuje zaś definicji naruszenia sprawności organizmu uzasadniającego opiniowanie niezdolności do pracy. Przewidywanie pogorszenia stanu zdrowia po powrocie do pracy stanowi jedynie hipotezę i dopiero w razie faktycznego pogorszenia stanu zdrowia będzie możliwa kolejna ocena zdolności odwołującej do pracy.

Pismem z dnia 30 maja 2022 r. organ rentowy wskazał, że nie wnosi uwag do opinii biegłego sądowego psychiatry z dnia 15 kwietnia 2022 r. (k.47 a.s.).

Odwołująca pismem z dnia 4 czerwca 2022 r. nie zgodziła się z opinią wydaną przez biegłą sądową z dnia 15 kwietnia 2022 r. Odwołująca podniosła, że badanie stanu jej zdrowia zostało przeprowadzone wyłącznie na podstawie akt sprawy, a lekarz nie badał jej osobiście (k.50 a.s.).

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2022 r. Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłej sądowej A. K. celem ustalenia jak w postanowieniu z dnia 17 września 2021 r. i wystąpił do Sądu Okręgowego w Łomży o przeprowadzenie dowodu w drodze pomocy sądowej po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej (k. 52 a.s.).

W dniu 27 grudnia 2022 r. biegła sporządziła opinię uzupełniającą. Po przeprowadzeniu badania przedmiotowego, biegła stwierdziła, że: odwołująca jest spokojna w zachowaniu; nie występują widoczne behawioralne objawy lęku, niepokoju; nastrój subdepresyjny; napęd w granicach normy; kontakt słowny nawiązywany jest spontanicznie, a wypowiedzi są logiczne; dominuje tematyka związana z postępowaniem orzecznictwem i sądowym; orientacja we wszystkich kierunkach zachowana; tok myślenia niezaburzony; bez ostrych objawów psychotycznych; bez uchwytnych badaniami klinicznym trudności poznawczych; bez ostrych objawów psychotycznych; myśli S. spontanicznie nie są wypowiedzane. Biegła podtrzymała opinię, że aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu nie powoduje niezdolności do pracy i dodała, że dołączona dokumentacja medyczna z dalszego leczenia ambulatoryjnego odwołującej nie wykazuje głębszej dekompensacji, a stan A. R. jest względnie stabilny (opinia uzupełniająca k.83-85 a.s.).

Pismem z dnia 12 lutego 2023 r. odwołująca wyraziła swój sprzeciw wobec opinii uzupełniającej. A. R. wskazała, że nie jest zdolna do pracy, co potwierdza jej lekarz prowadzący oraz dorośli członkowie rodziny, z którymi przebywa na co dzień. Odwołująca zwróciła uwagę, że w ciągu niecałej godziny badania nie można dojść do wniosku, że nie jest ona niezdolna do pracy. Zdaniem odwołującej, próba zmiany schematu jej obecnego funkcjonowania będzie się wiązać z pogorszeniem stanu zdrowia (k.99 a.s.).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z dwóch opinii biegłej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd oparł się na opiniach biegłej w całości, doszedłszy do przekonania, że analizowane opinie biegłej stanowią rzeczowe i wartościowe źródło ustaleń faktycznych w sprawie. Wskazać również należy, że biegła jest specjalistą w swojej dziedzinie, legitymuje się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń, które stanowią podstawową jednostkę chorobową ubezpieczonej. Biegła A. K. na podstawie dokumentacji medycznej oraz bezpośredniego badania rozpoznała u odwołującej zaburzenia afektywne dwubiegunowe, jednak stwierdziła, że aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu nie powoduje niezdolności do pracy. Biegła sądowa w sposób przekonujący przedstawiła również uzasadnienie rozpoznania oraz rzetelnie i logicznie odpowiedziała na postawione w tezie dowodowej pytania. Wobec tego sporządzone przez nią opinie nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonej.

Odwołująca w złożonych pismach procesowym nie podzieliła stanowiska wyrażonego w opiniach biegłej sądowej z zakresu psychiatrii. W ocenie Sądu podniesione zarzuty nie były jednak uzasadnione. Opinie złożone przez biegłą

dokładnie diagnozują stan zdrowia odwołującej, a zastrzeżenia zgłoszone przez A. R. stanowiły de facto luźną polemikę z nimi. Odwołująca również nie wykazała w sposób dostateczny, dlaczego wydane opinie miałyby być wykonana w sposób nieprawidłowy. Opinie biegłego sądowego koreluje bowiem z dokumentacją medyczną przedstawioną w niniejszej sprawie, dlatego zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującą nie zasługiwały na uwzględnienie.

W dniu 24 lutego 2023 r. Sąd wydał zarządzenie, w którym poinformował strony, że zamierza zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym, jak również, że strony mogą przedstawić swoje stanowisko w sprawie na piśmie w terminie 14 dni (k. 104 a.s.). Dnia 28 lutego 2023 r. ZUS oświadczył, że podtrzymuje wniosek o oddalenie odwołania popierając swoje stanowisko opiniami biegłej (k. 111 a.s.). Pismem z dnia 20 marca 2023 r. odwołująca wyraziła dezaprobatę wobec zarządzenia Sądu wskazując w szczególności, że jest stroną słabszą, jak również, że zasadne byłoby przeprowadzenie posiedzenia jawnego. Stwierdziła ponadto, że od ostatniego badania lekarza orzecznika zaszły dość istotne zmiany i problemy ze stanem zdrowia (k.116-117 a.s.).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia, zaś przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 maja 2021 r. znak: (...)(...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W odniesieniu do rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, zgodnie z art. 15zszs⁽²⁾ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki powyższego przepisu. Sprawa jest bowiem rozpoznawana według przepisów k.p.c., zostały przeprowadzone istotne dowody z dokumentów i z opinii biegłego oraz uprzednio odebrano pisemne stanowiska stron. Należy ponadto zastrzec, że granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (zob. wyr. SN z 25.09.1997 r., II UKN 271/97, OSNAPiUS 1998, Nr 14, poz. 430), okoliczność zaś, że opinia specjalistów nie ma treści odpowiadającej stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego (instytutu) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (zob. wyr. SN z 9.09.1998 r., II UKN 191/98, OSNAPiUS 1999, Nr 17, poz. 560). (por. J. Strusińska-Gutowska [w:] G. Gudowska, K. Ślęzak (red.), Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2013, art. 57). W niniejszej sprawie nie wystąpiła potrzeba przeprowadzenia dalszych dowodów.

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym było dodatkowo uzasadnione treścią art. 148¹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c. uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, a także po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych przeprowadzenie rozprawy nie było już konieczne.

Na mocy skarżonej decyzji organ rentowy odmówił A. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że lekarz orzecznik ZUS nie uznał odwołującej za niezdolną do pracy. Odwołująca nie zgodziła się ze skarżoną decyzją organu rentowego, gdyż jej zdaniem nie jest ona zdolna do pracy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i pkt 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11, 12 i pkt 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, pkt 5 lit. a, pkt 6 i 12, oraz w okresach pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego określonych w przepisach o świadczeniach rodzinnych lub zasiłku dla opiekuna określonego w przepisach o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Na gruncie niniejszej sprawy spór koncentrował się wokół przesłanki wyrażonej w art. 57 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, tj. przesłanki niezdolności do pracy.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 r., sygn. akt II UK 222/03).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych już w toku postępowania wyjaśniającego zainicjowanego wnioskiem o przyznanie prawa do renty, zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, nie uznał odwołującej za niezdolną do pracy. Kwestia braku niezdolności odwołującej do pracy została również potwierdzona dowodem z opinii biegłej z zakresu psychiatrii (podtrzymanym w opinii uzupełniającej), który w ocenie Sądu został sporządzony w sposób prawidłowy i zasługuje na podzielenie.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, w ramach przyznanej sądowi swobody w ocenie dowodów może on i powinien poddać opinie biegłych stosownej weryfikacji dla uznania ich za przekonujące bądź podlegające zdyskwalifikowaniu, jednakże nie może opierać się wyłącznie na twierdzeniach (w tym również odwołującej i członków jej rodziny) oderwanych od specjalistycznej wiedzy medycznej. Taka weryfikacja zgodnych stanowisk wyrażonych w wydanych w sprawie opiniach, nie wyłączając orzeczeń wydanych w postępowaniu przed organem rentowym, jest niedopuszczalna (por. Wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., II UK 211/08). Tym bardziej zatem na gruncie niniejszej sprawy, w sytuacji, w której Sąd daje wiarę aktualnym opiniom biegłej oraz lekarza orzecznika, Sąd nie może oprzeć się wyłącznie na przekonaniu odwołującej i członków jej rodziny.

W konsekwencji, Sąd nie może – wbrew opinii specjalistów, dostarczających Sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia bądź braku takiej zdolności – uwzględnić odwołania w oparciu o stanowisko odwołującej i członków jej rodziny, które nie jest poparte specjalistyczną wiedzą medyczną (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2000 r., II UKN 498/99, OSNAPiUS 2001, nr 19, poz. 597 i z dnia 7 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006, nr 5-6, poz. 97 oraz powołane w nim orzecznictwo).

Oceny tej nie zmienia również, wyrażona w przeszłości, ocena lekarza prowadzącego leczenie odwołującej. Nawet gdyby taka ocena była aktualna, jak wskazano w judykaturze, skoro taka opinia jest tylko dokumentem prywatnym, nie pochodzącym od biegłego w rozumieniu art. 278 k.p.c. nie można mówić o sprzecznościach pomiędzy opiniami biegłych (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 22 lutego 2022 r., III AUa 118/19).

Podsumowując, wyrażenia przez odwołującą indywidualnej oceny w odniesieniu do swojej niezdolności do pracy nie można uznać za wystarczające do uwzględnienia odwołania. Aktualne opinie wyrażone w orzeczeniu lekarza orzecznika oraz opiniach biegłej są zgodne w ocenie, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Odwołującej nie przysługuje więc prawo do renty, gdyż nie spełnia wymogu do uzyskania tego świadczenia określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa ustalił, że odwołanie A. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 maja 2021 r., znak: (...) (...), było bezzasadne i na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

b